

Розділ перший

**Тут покажуть ворога з багатьма лицами,
та не побачимо справжнього**

У кімнаті стояла темрява.

Не тому, що надворі ніч, — тут завжди було темно. Єдине вікно кімнати, більше подібної за розміром до комірчини з бабусиними зимовими закрутками, постійно запинали важкою щільною завісою. Свіже повітря сюди пускали не часто, кватирку для провітрювання відчиняли хвилин на тридцять щодня. Особа, що мешкала тут, не страждала від задухи. Не морочила себе таким — голова зайнята іншим.

Узагалі-то згадана особа тут не мешкала. Жила в іншому місці, далеко від цього спального району Києва. Нічим не примітне помешкання винаймала за невеликі гроші. Ніхто не підозрював, чим займаються в малесенькій квартирці на останньому, дев'ятому поверсі панельного будинку з брудними стінами.

Будинок стояв серед подібних собі у засміченому дворі, куди щовечора, ніби за командою,

сповзалася сумнівна публіка — молоді, старі, жінки, чоловіки. Всі однаково погано вдягнені й однаково злі, кожен на своє.

Ліфт із випаленими кнопками постійно ламався, і це щоразу піднімало рівень злоби на десяток градусів. Дворами сновигали бездомні собаки, на яких тутешні аборигени звертали більше уваги, ніж на людей.

Особу з вічно темної кімнати це влаштовувало. Барліг на останньому поверсі лиха жінка вибрала навмисне. Тут час від часу протікав дах, по кутках назавжди закарбувалися брудні сіро-коричневі плями. Латати діри капітально ніхто не збирався, кожного разу намагалися вирішити проблему лише тимчасово, до наступного великого дощу. Ось чому люк на горище не зачинявся на ключ. Обходилися засувом, бо хранителя ключа повсякчас доводилося шукати.

Для особи вихід на горище — шлях до відступу. Якщо доведеться швидко змотувати вудки й давати драла, вона достатньо підготувалася для втечі дахами. Хоча подбала про все це лише за звичкою діяти правильно, страхуватися про всяк випадок. Не припускала думки, що вирахують, знайдуть, справді полюватимуть.

Особа була дуже самовпевнена.

Як ви вже зрозуміли, у вічно темній кімнаті отаборилася жінка. Не ясно, молода чи стара, товста чи худа, висока чи низенька. З одягу — мішкуватий

темний балахон. Волосся сягало плечей, розсипалося по них. Більше нічого про жінку сказати поки не можна.

Вона зручно засіла в глибині старого, але досить зручного крісла. Крім нього, з меблів тут був лише облуплений письмовий стіл — там жінка примостила лампу з великою прищіпкою внизу замість підставки. Розташувала зручно, аби світло падало на клавіатуру ноутбука, не сліплячи при тому очей. Ноут поклала на коліна, пальці грали на літерах партитури.

Зараз жінка мандрувала нетрями інтернету.

Бачила перед собою на моніторі сторінку під назвою «Біла Ворона». Замість власного портрета на аватарці — симпатична крака з білим пір'ям, підморгує дружньо, праве крило вперед виставляє, показує ним жест, що нагадує піднятий великий палець на руці. «Во!» — дає зрозуміти: гарні в нас справи, ми ж друзі.

Зробили фахівці-мудреці все так, як вона й просила.

З такою кумедною позитивною Білою Вороною відразу хочеться подружитися.

Жінка саме активно листувалася з черговою подругою. Ця теж виставила не своє фото. З аватарки дивилася мальована дівчинка Аліса. Такою уявляла себе співрозмовниця. Чи то сумна, чи, ймовірноше, замріяна дівчинка в білій сукні, з довгим руським волоссям нижче плечей.

Підпис: **Олеся Sama.**

Ну, я ж казала тобі — вони будуть сміятися.

Це написала **Біла Ворона**, поставивши після допису сумний :(смайлик.

Я мусила тебе слухати.

Олеся почала щось писати далі, вже намагаючись вилити віртуальній невидимій подрузі душу до денця. Але раптом витерла все, передавши свій настрій трьома :(:(:(сумними смайликами.

Біла Ворона: Я тебе попереджала.

Олеся Sama: Ти казала — так їх усіх можна вражити.

Біла Ворона: Я твоя подруга. Хотіла дати хорошу пораду.

Олеся Sama: Ти все правильно казала. Це я винна. Мене ніхто не любить. Тому не працює нічого.

Біла Ворона: Я тебе люблю.

Олеся Sama. Теж люблю, дуже! Давно хочу побачити!!!:). Чому не зустрінемося? :(

Біла Ворона: Скільки раз казати: я не така, як усі. На мене тицяють пальцями. Не хочу.

Олеся Sama: Я не буду!!! Правда — не буду!!!!!!

Жінка в кріслі гмикнула, облизала язиком пересохлі губи. Коли пастка ось-ось мала заклацнутися,